

Capitolul 4

Umblarea sfântă a credincioșilor

Înainte ca apostolul Pavel să treacă în capitolul 4 de la versetul 13 la tematica propriu-zisă a epistolei sale și să scrie despre venirea Domnului, a dorit să exprime câteva gânduri practice. La tesaloniceni erau multe lucruri de lăudat și acest fapt este remarcat cu mulțumire. Dar existau și primejdii la care ei erau expuși în mediul păgân în care trăiau. Apostolul Pavel îi avertizează cu privire la aceste primejdii îndemnându-i la o umblare sfântă, o umblare în lumină și în dragoste. Dragostea și sfințenia sunt amintite împreună în capitolul 3.12-13. În textul din fața noastră le găsim din nou împreună, dar în ordine inversă. Pavel vorbește mai întâi despre sfințenie și apoi despre dragoste.

Îndemnul pentru viața practică din acest pasaj stă în legătură directă cu venirea Domnului. Acestea sunt indicații pentru credincioșii care mai sunt pe pământ și Îl așteaptă pe Domnul lor. Dar dacă și noi vrem să fim astfel de credincioși, acest adevăr ne spune și nouă ceva. Îndemnul se referă la diverse domenii, în care noi ne mișcăm:

- în versetele 3-8 este vorba despre Dumnezeu, după a cărui voie trebuie să trăim pe pământ;
- în versetele 9-10 este vorba despre frații noștri, pe care trebuie să-i iubim;
- în versetele 11-12 este vorba despre mărturia noastră față de necredincioși, față de care trebuie să umblăm în chip cuviincios.

Versetul 1: „Încolo, fraților, fiindcă ați învățat de la noi cum să vă purtați și să fiți plăcuți lui Dumnezeu, și așa și faceți, vă rugăm și vă îndemnăm în Domnul Isus să sporiiți tot mai mult.“

„Încolo (deci)“: după tot ceea ce a spus deja Pavel, observăm că încă nu a ajuns la sfârșitul epistolei sale. Mai avea de spus adevăruri importante. Încă nu amintise motivul propriu-zis pentru care a scris această epistolă către tesaloniceni. Dar înainte de a vorbi detaliat despre venirea Domnului, la care face deja aluzie în ultima parte a capitolului 3, el aprofundează mai întâi subiectul despre sfințirea practică, ce de asemenea a fost amintită în capitolul 3.

El îi numește din nou „frați“ pe preaiubiții săi tesaloniceni. Prin această adresare cordială exprimă din nou legătura intimă cu acești credincioși întorși de curând la Dumnezeu. Ca frați și surori în Domnul, el i-a iubit din inimă și din acest motiv a putut să le adreseze un cuvânt de îndemnare. Și în zilele noastre, acolo unde există o relație cunoscută și savurată, este mai ușor nu numai să adresezi ci și să primești un cuvânt de îndemnare. Pavel însă nu a vrut să poruncească în autoritatea sa de apostol, ci a dorit să-i „roage și să-i îndemne în Domnul Isus“.

Cuvântul folosit pentru „vă rugăm“ poate fi tradus și prin „a solicita“ sau „vă rugăm din inimă“. Este o expresie folosită între persoane de același rang. Prin această expresie se subliniază relația care era între Pavel și tesaloniceni. El nu a stat cu degetul arătător ridicat, ci a dorit în dragoste să le atragă atenția cu privire la unele lucruri din viața lor practică. Totuși, aceste indicații purtau caracterul unui îndemn. El dorea să le îndrepte atenția spre ceva ce era important pentru ei. Dragostea nu se teme să atragă atenția cu privire la pericole, ci dimpotrivă dragostea vorbește deschis despre ele. Rugămintele și îndemnul apostolului au fost întotdeauna „în Domnul Isus“. În spatele cuvintelor sale nu era nici o obligație legalistă și nici o părere personală a sa, ci autoritatea Domnului Isus. Pavel era numai „canalul“ care transmitea mai departe ceea ce a primit de la Domnul. Ce binecuvântare și astăzi, dacă îndemnul ar fi rostite într-un astfel de duh și într-un astfel de duh!

Aici este vorba despre umblarea creștină. Tesalonicenii, dar și noi împreună cu ei, ar trebui să umble așa cum Îi place lui Dumnezeu. Ce să înțelegem prin cuvântul „umblare“? Cu acest cuvânt

este descris întregul mod de viață creștin. El vorbește despre felul în care ne mișcăm în această lume, ce vorbim, ce facem și ce gândim. Toate acestea trebuie să fie pătrunse și marcate de Persoana Domnului nostru. În capitolul 2.10, Pavel a descris umblarea sa prin cuvintele: „sfântă, dreaptă și fără vină“. Aceasta este o umblare plăcută lui Dumnezeu. Domnul Isus a fost un exemplu pentru noi în această privință. Viața Sa a fost întotdeauna în așa fel, că ea i-a plăcut lui Dumnezeu. Niciodată nu a spus, nu a făcut sau nu a gândit ceva, care să nu fie în concordanță cu Dumnezeul Său. În privința aceasta El este marele nostru Model. Să ascultăm propriile Lui cuvinte: „Cel care M-a trimis este cu Mine; El nu M-a lăsat singur, pentru că întotdeauna fac ce-I este plăcut“ (Ioan 8.29). Tatăl mărturisește cu diferite ocazii că Domnul Isus este Fiul Său Preaiubit în care El Și-a găsit plăcerea. Pavel a călcat pe urmele Învățătorului său. Credincioșilor din Corint le putea scrie: „De aceea și căutăm să-I fim plăcuți, fie că rămânem acasă, fie că suntem departe de casă“ (2 Corinteni 5.9).

Cui vrem noi să-i fim plăcuți? Fraților și surorilor noastre, oamenilor din jurul nostru, colegilor de serviciu, vecinilor, părinților sau lui Dumnezeu și Domnului Isus? Cei mai mulți oameni doresc să facă impresie asupra semenilor lor și își adaptează felul de conviețuire după ei. Ca oameni credincioși nu rămânem neinfluențați de aceasta. De aceea ar trebui să ne ferim să fim mai plăcuți altor oameni (chiar dacă sunt frații noștri și surorile noastre), decât să-I fim plăcuți Domnului.

Pavel nu a vrut să-i descurajeze pe tesaloniceni. El subliniază partea pozitivă și spune: „... cum și umblați“. Ei se străduiau să fie plăcuți lui Dumnezeu, și Pavel a văzut lucrul acesta. Cu toate acestea ei puteau să se străduiască mai mult. Când este vorba despre sfințenia practică, nu se poate niciodată ajunge la sfârșit. Ea este un proces continuu, atât timp cât suntem pe pământ. Umblarea tesalonicenilor era bună, dar putea să devină și mai bună. Erau încă multe lucruri care nu le puteau deosebi bine, pentru că le lipsea învățătura. Acum, acest lucru trebuia recuperat.

Versetul 2: „Căci știți ce porunci v-am dat prin Domnul Isus.“

Pavel le reamintea mereu de ceea ce le-a spus deja și ceea ce știau. El clădea pe ceea ce era cunoscut. Din nou devine clar că apostolul nu dădea îndemnuri în propria sa autoritate. Cuvântul folosit pentru „poruncă“ este preluat într-adevăr din limbajul militar și înseamnă „comandă” sau „ordin“, dar erau porunci date „prin Domnul Isus“. Pavel a dat mai departe ceea ce Domnul i-a dat să transmită. El are autoritatea supremă. Aceasta arată totodată că aici nu este vorba de legalism.

În Vechiul Legământ, poruncile lui Dumnezeu au fost date prin Lege, care cerea de la om ascultare. Niciun om nu a putut și nu poate ține poruncile lui Dumnezeu, așa cum sunt ele formulate în Lege. Aceste porunci au fost călcate de toți oamenii. În timpul harului, poruncile lui Dumnezeu sunt date prin Domnul Isus. Noi nu le respectăm din duh de frică, ci dintr-un duh al dragostei. Domnul Isus spune: „Cine are poruncile Mele și le ține, acela este cel care Mă iubește“ (Ioan 14.21). Prin natura cea nouă, pe care o are fiecare copil al lui Dumnezeu, și prin Duhul Sfânt, suntem în stare să ținem poruncile Domnului.

Versetul 3: „căci aceasta este voia lui Dumnezeu: sfințenia voastră, să vă feriți de desfrânare.“

Din nou Pavel arată clar că nu este vorba despre părerea sau despre voia sa. Sfințenia noastră practică este voia lui Dumnezeu. Cu plăcere ne gândim la faptul că este voia lui Dumnezeu Mântuitorul nostru, ca toți oamenii să fie mântuiți (1 Timotei 2.4), dar suntem noi și conștienți că voia Sa este să trăim o viață sfântă? În aceste puține versete, Pavel se referă *la Dumnezeu* (4.3,7,8), *la Domnul Isus* (4.1,2,6) și *la Duhul Sfânt* (4.8). Toată Dumnezeirea este preocupată să ne aducă într-o stare de sfințenie practică.

În capitolul 3.13 am văzut deja deosebirea dintre poziția noastră, în care Dumnezeu ne-a adus ca sfinți și preaiubiți, și starea practică, care trebuie să corespundă cu poziția. Aici este din nou vorba despre starea practică. Sfințenia este în acest sens un proces de sfințire, o dezvoltare spirituală. Este

important să vedem această deosebire. Sfințirea practică este un proces care durează toată viața noastră. La fel este și cu dreptatea. Noi suntem îndreptățiți în ce privește poziția noastră. Dumnezeu ne-a dat dreptatea Sa, deoarece Domnul Isus a murit pe cruce. Dar consecința practică este că și noi trebuie să trăim în dreptate, aceasta înseamnă că viața noastră suntem în concordanță cu dreptatea lui Dumnezeu (a se vedea de exemplu 1 Petru 2.24). Sfințirea este deci un proces de maturizare spirituală. Toată viața învățăm de ce lucruri trebuie să ne curățim și pentru cei trebuie să ne sfințim. Noi învățăm să cunoaștem caracterul acestei lumi, de care trebuie să ne despărțim, dar totodată vedem tot mai mult, cine este Dumnezeu, către care ne îndreptăm. Sfințenia practică are de-a face cu acest pământ. Ea este în legătură cu venirea Domnului și este o pregătire morală pentru revenirea Sa. Și apostolul Petru aduce umblarea sfântă în legătură cu venirea Domnului, el chiar extinde arcul și vorbește despre ziua lui Dumnezeu (adică starea veșnică). El scrie: „Deci, fiindcă toate aceste lucruri se vor desface, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu“ (2 Petru 3.11-12). Cât de importantă este de aceea solicitarea pentru sfințenia noastră practică! Noi nu putem conștientiza suficient de mult, cât de importantă este o umblare sfântă. Când Domnul Isus cu puțin timp înainte de moartea Sa S-a rugat pentru ucenicii Săi, una din rugămintele Sale a fost: „Sfînțește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul“ (Ioan 17.17).

Există în viața fiecărui credincios multe puncte slabe, pe care diavolul vrea să le folosească, pentru a produce lipsa de sfințenie. În acest sens, el încearcă să ne convingă cât de nevinovate sunt toate aceste lucruri. La tesaloniceni exista pericolul mare de a considera desfrâul ca ceva normal. De aceea Pavel adaugă: „... să vă feriți de desfrânare.“ Nu trebuie să uităm că ei trăiau în Grecia antică, care era plină de imoralitate și desfrâu sexual. Politica, literatura și în mod deosebit și religia promovau chiar acest păcat. Idolii lumii păgâne erau în legătură cu practici imorale. Numai în templul păgân din Corint (și de acolo a scris Pavel această epistolă) erau găzduite aproximativ 3.000 de prostituate religioase, care stăteau la dispoziția bărbaților care vizitau templul. Tesalonicenii credincioși crescuseră în acest mediu. Ei au fost influențați de aceste lucruri; de aceea era firesc, ca și acum, după ce se pocăiseră, să nu vadă că era ceva primejdios în acele lucruri. De aceea Pavel le-a arătat clar, cât de important este să se ferească de desfrânare.

Nu este oare tot așa de importantă și pentru noi această avertizare? Desigur, de-a lungul secolelor, creștinismul a avut (cel puțin în exterior) o influență asupra oamenilor din Europa, așa încât desfrânarea nu s-a promovat public. Dar unde ne aflăm astăzi? Lumea care ne înconjoară este total imorală și noi suntem din nou în primejdie să privim ca fiind nevătămător ceea ce stă în contradicție cu sfințenia lui Dumnezeu. De aceea atenționarea este valabilă și pentru noi: „... să vă feriți de desfrânare.“

Desfrânarea este ceva care vine din carne. În Galateni 5.19, unde sunt enumerate faptele cărnii, curvia este menționată mai întâi. Înțelesul cuvântului este foarte extins. Prin cuvântul grecesc (porneia) se înțelege un „relație sexuală nepermisă“ (Vine, W.E. Expository Dictionary of Bible Words). Este deci vorba despre orice necurăție sexuală. Plăcerea sexuală este o armă pe care satan o folosește pentru a ne duce la cădere. Acestor atacuri putem să ne opunem doar abținându-ne și fugind. Ar trebui să facem ca Iosif, atunci când soția lui Potifar a căutat să-l ademenească. Relatarea din Geneza 39 ne arată trei caracteristici ale comportamentului lui Iosif, de la care putem învăța. El a refuzat, el n-a ascultat și a fugit (versetele 8, 10, 12).

Versetul 4: „Fiecare dintre voi să știe să-și stăpânească vasul în sfințenie și cinste,“

Aici ne este prezentat în ce mod se poate trăi practic înfrânarea: și anume prin sfințenie și cinste. Se pune însă întrebarea, ce se înțelege prin cuvintele: „să-și țină vasul“. Unii comentatori spun că se referă la propria soție, pe care soțul nu trebuie să o înșele. Atunci sensul cuvântului ar fi ca în 1 Petru 3.7, unde este vorba despre femeie ca fiind un vas mai slab. Alții se gândesc la aceasta în legătură cu 2 Corinteni 4.7, că vasul este trupul propriu. Atunci înțelesul acestui verset ar fi acela că

nu trebuie să dăm pradă curviei propriul corp. Fie așa, fie altfel, unu lucru este clar, că nu este permis să avem relații extraconjugale, ci trebuie să trăim în sfințenie și cinste.

Versetul 5: „... nu în aprinderea poftei, ca popoarele care nu-L cunosc pe Dumnezeu.“

Dorința bărbatului după femeie - și invers - a fost dată de Dumnezeu oamenilor. Conform principiului, această dorință nu este nicidecum rea. Dar premisa este ca trăirea sexuală să se limiteze la căsnicie, pentru că Dumnezeu a dat căsnicia pentru aceasta. Orice relație extraconjugală este un păcat, pe care Dumnezeu îl numește curvie. Despre aceasta este vorba aici. Oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu trăiesc în patimile poftelor. Patima este o dorință nestăpânită. Prin aceasta sunt caracterizați atât oamenii de odinioară, cât și cei de astăzi. Despre națiunile de atunci citim în Romani 1.24-27: „De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă poftelor inimii lor, să-și necinstească trupurile, ei între ei, ... căci femeile lor au schimbat întrebuițarea firească a lor într-una care este împotriva firii; tot astfel și bărbații au părăsit întrebuițarea firească a femeii, s-au aprins în poftele lor unii pentru alții.“ Despre oamenii care trăiesc la sfârșitul dispensației creștine, Iuda scrie profetic, că ei se dedau curviei, umblând după trup străin (Iuda 7). Aceste lucruri ne înconjoară pe noi astăzi ca aerul. De aceea să fim treji și să veghem.

Versetul 6: „Nimeni să nu fie cu viclenie și cu nedreptate în această privință față de fratele său, pentru că Domnul este Cel care răzbună toate aceste lucruri, după cum v-am spus mai înainte și v-am mărturisit.“

Aici este vorba evident despre adulter, deci despre faptul că cineva ia soția aproapelui său. Nu este ceea ce se întâmplă în lume astăzi de multe ori, un pericol pentru noi? Istoria este plină de exemple, că și credincioșii pot cădea în acest păcat. Să ne gândim la un caz din Vechiul Testament. David a dorit o femeie (Batșeba) și nu s-a dat înapoi să-l omoare pe soțul acesteia (Urie) pentru a o avea (2 Samuel 11 și 12). Păcatul adulterului este împotriva lui Dumnezeu, dar prin acest păcat înșelăm și nedreptăm și pe fratele nostru.

„Pentru că Domnul este Cel care răzbună toate aceste lucruri.“ Poate suntem înclinați să gândim, că aceste cuvinte nu se referă la noi. Avem noi, ca și copii ai lui Dumnezeu, de-a face cu Domnul ca Răzbunător? Dacă este vorba despre mântuirea noastră veșnică, atunci Îl cunoaștem ca Mântuitor și știm că El nu va fi Judecătorul nostru. Dar să nu uităm că Mântuitorul nostru este în același timp și Domn în Împărăția Sa. În această Împărăție suntem supuși domniei Sale drepte. De aceea trebuie să ne dăm bine seama că pe acest pământ suntem în legătură cu El ca Domn răzbunător. Adevărul acesta nu are nicio legătură cu viața noastră eternă, ci cu viața noastră pe pământ. Dacă noi ca robi ai Săi suntem neascultători, vom suporta consecințele. Chiar dacă ne iubește și a murit pentru noi, El nu-Și poate nega sau schimba caracterul Său de lumină și sfințenie.

Un principiu important al guvernării Sale este: „Ce seamănă omul, aceea va și secera“ (Galateni 6.7). Dacă ducem o viață lipsită de sfințenie practică, vom suporta consecințele. Acesta devine foarte de clar de exemplu din viața lui David. Chiar dacă Dumnezeu l-a iertat pentru păcatul săvârșit împotriva lui Urie, totuși David a avut de suferit toată viața din cauza consecințelor acestui păcat. Iertarea și reabilitarea sunt un lucru, dar suportarea consecințelor este un alt lucru. Dumnezeu iartă, dar El nu ne poate scuti de consecințele acțiunii noastre rele.

Pavel a vestit deja acest principiu al guvernării lui Dumnezeu în Împărăția Sa, când era încă în Tesalonic. Pavel nu numai le-a spus aceste adevăruri, ci „a mărturisit deplin“. Nu avem și noi nevoie să fim atenționați cu toată seriozitatea cu privire la aceste principii? Este plăcut și util să ne ocupăm cu harul iertător, dar nu ar trebui să uităm responsabilitatea noastră față de Domnul nostru.

Versetul 7: „Căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințenie.“

Chemarea noastră corespunde Ființei lui Dumnezeu. Dumnezeu este lumină și de aceea chemarea noastră nu poate fi decât la sfințenie. Noi trebuie să umblăm ca și copii ai luminii (Efeseni 5.8). „Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție.“ Nici nu ar putea fi altfel. Deja un profet din vechime a spus: „Tu ai ochi prea curați ca să privească răul“ (Habacuc 1.13). Dacă vrem să avem o impresie cât de sfânt este Dumnezeu și ce este păcatul în ochii Săi, trebuie să mergem la crucea de pe Golgota. Acolo, sfântul Dumnezeu L-a părăsit pe Omul Isus Hristos, deoarece S-a împovărat cu vina altora. Deoarece Dumnezeu este lumină și nu poate vedea păcatul, Mântuitorul a trebuit să strige: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ Așa de sfânt este Dumnezeu, că nu a putut să-L scutească de acele ore de întuneric. Și așa de sfânt este Dumnezeu, încât nu poate aproba niciodată un păcat la copiii Săi. Dumnezeu nu poate vedea păcatul.

Desigur, ca și creștini suntem chemați la libertate. Așa afirmă Pavel în epistola către Galateni 5.13. Dar să însemne aceasta că putem să trăim cum vrem noi? Niciodată. Libertatea la care am fost aduși ar trebui să ne determine ca niciodată să nu păcătuim. De aceea în epistola către Galateni Pavel adaugă: „Numai nu faceți din libertate o pricină ca să trăiți pentru carne, ci în dragoste slujiți-vă unii altora.“ Aceasta este natura libertății creștine.

Versetul 8: „De aceea, cine nesocotește aceasta, nesocotește nu pe un om, ci pe Dumnezeu, care v-a dat și Duhul Său cel Sfânt.“

Apostolul Pavel readuce aici din nou toate lucrurile în fața celei mai înalte autorități: Dumnezeu. Fără îndoială, adulterul este o înșelare a partenerului de viață, dar în primul rând este o disprețuire a lui Dumnezeu. Aceasta nu este spus celor necredincioși, ci este valabil pentru noi, cei care suntem copii ai lui Dumnezeu. Un necredincios nu are Duhul Sfânt. Aceasta face chestiunea să fie foarte serioasă. Tot ce facem împotriva voinței lui Dumnezeu este o nesocotire a Lui. De aceea este foarte important cum umblăm. Un comportament nesfânt este spre necinstirea lui Dumnezeu.

Dumnezeu ne-a dat Duhul Său Sfânt. Duhul lui Dumnezeu locuiește atât în totalitatea credincioșilor (în Adunare), care prin Duhul au fost botezați să alcătuiască un singur Trup (1 Corinteni 12.13); dar El locuiește și în fiecare credincios (de exemplu Galateni 4.6). Fiecare, care crede Evanghelia, primește Duhul lui Dumnezeu ca pecete (Efeseni 1.13), ca arvună (2 Corinteni 1.22), ca ungere (1 Ioan 2.20) și ca mărturie (1 Ioan 5.6).

Lucrarea Duhului Sfânt în noi este ca întotdeauna să-L glorifice pe Hristos (Ioan 16.14), să-L facă măreț pentru noi în toată frumusețea Lui. Niciodată aceasta nu poate fi unită cu răul. În 1 Corinteni 6, Pavel dezvoltă această tematică. Și acolo vorbește cuvinte serioase despre păcatul curviei, care în Corint era un pericol mult mai mare decât în Tesalonic.

În argumentarea sa el enunță două puncte principale: în primul rând, noi suntem mădulare ale lui Hristos și de aceea nu ne putem uni în niciun caz cu o femeie străină. În al doilea rând, trupul nostru este templul Duhului Sfânt, astfel încât curvia este un păcat împotriva Duhului Sfânt. Pavel spune acolo: „Orice alt păcat pe care-l face omul este afară din trup; dar cine curvește păcătuiește împotriva trupului său. Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt, care este în voi și pe care Îl aveți de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Slăviți deci pe Dumnezeu în trupul vostru!“ (1 Corinteni 6.18-20). Nu în zadar atât în 1 Corinteni 6 cât și în 1 Tesaloniceni 4 Duhul este numit Duhul Sfânt. În Noul Testament Duhul lui Dumnezeu are mai multe denumiri, dar dacă citim despre Duhul Sfânt, atunci accentul cade pe realitatea că acest Duh vrea să producă în noi sfințenie și nu poate accepta niciodată răul.

Versetul 9: „Cât despre dragostea frățească, nu aveți nevoie să vă scriem, căci voi singuri sunteți învățați de Dumnezeu să vă iubiți unii pe alții.“

După ce Pavel în versetele 1-8 a tratat tema foarte serioasă a sfințeniei practice, trece acum la o temă plăcută și scrie despre dragostea frățească. Aici nu trebuia să spună multe. Nici măcar nu era necesar să scrie despre aceasta, pentru că ei au fost învățați de Dumnezeu să se iubească unii pe alții. Și acest lucru îl făceau. Ei îl iubeau pe Dumnezeu și îi iubeau și pe frați. De aceasta a avut parte și Pavel însuși, cu toate că a fost doar puțin timp la ei.

Iubirea de frați este o urmare firească a naturii noi, pe care Dumnezeu ne-a dat-o. Această natură nouă nu poate face altceva, decât să iubească. Apostolul Ioan scrie: „Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Cine nu iubește pe fratele său rămâne în moarte“ (1 Ioan 3.14). Urmările vieții noi se arată imediat, și ele se arată prin faptul că iubim pe frați. Dacă astăzi trebuie să vorbim mult despre dragostea de frați, atunci aceasta este deja o dovadă că lucrurile nu stau bine. Dragostea de frați este de fapt un lucru de la sine înțeles în relațiile dintre frați.

Versetul 10: „... și chiar faceți așa față de toți frații care sunt în toată Macedonia. Dar vă îndemnăm, fraților, să sporiți tot mai mult, ...“

Ioan scrie: „Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul“ (1 Ioan 3.18). A vorbi despre dragostea frățească este un lucru, să practici dragostea de frați este cu totul altceva. Dragostea de frați nu se arată prin faptul că vorbim despre ea, ci ea se arată în faptă și în adevăr. Așa era la tesaloniceni. Ei iubeau pe frați și pe surori, și nu numai pe cei din adunarea locală, ci pe toți din Macedonia. Se poate da și despre noi o astfel de mărturie?

Cu toate acestea Pavel adaugă: „Dar vă îndemnăm, fraților, să sporiți tot mai mult.“ Oare nu era totul în ordine? Ba da, dar chiar dacă dragostea de frați este prezentă, întotdeauna se mai poate spori și crește în ea. În versetul 1 tesalonicenii au fost sfătuiți să prisosească în sfințenia practică, aici este dragostea frățească. În amândouă domeniile putem fi conduși mai departe. La fel era și la credincioșii din Filipi. Pavel știa că ei practicau dragostea frățească și totuși le scrie: „Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință deplină și în orice pricepere“ (Filipeni 1.9). În dragostea frățească nu poți niciodată să atingi nivelul maxim. Legăturile dragostei frățești pot fi aprofundate tot mai mult.

Versetul 11: „... și să căutați să trăiți liniștiți, să vă vedeți de treburi și să lucrați cu mâinile voastre, cum v-am poruncit ...“

În Evrei 13.1 citim: „Stăruieți în dragostea frățească.“ Există pericolul ca dragostea frățească să scadă și să se răcească. Acest pericol era și la tesaloniceni. În privința aceasta vrea Pavel în acest verset să-i atenționeze. De aceea el indică spre două pericole:

Primul pericol consta în aceea că tesalonicenii se amestecau în treburile altora și erau preocupați mai mult cu frații, decât cu ei înșiși. Desigur, ar trebui să avem un interes sănătos unii pentru alții, dar dacă ne uităm prea mult la ceea ce fac alții, dragostea poate suferi din această cauză. Noi nu ar trebui să judecăm la frații noștri și la surorile noastre ceea ce fac, și nicidecum motivele lor. Aceasta nu înseamnă că tolerăm răul. Nu despre aceasta este vorba aici. Pavel vrea să ne avertizeze cu privire la pericolul de a ne amesteca în lucruri care nu ne privesc. Mai degrabă ar trebui să ne preocupăm cu propriile afaceri.

Al doilea pericol consta în faptul că între tesaloniceni erau unii înclinați să folosească abuziv dragostea fraților și surorilor lor și să trăiască pe cheltuiala acestora. Probabil că aceasta nici măcar nu

se făcea cu intenții rele. Unii dintre ei erau așa de ocupați cu venirea Domnului, încât au încetat să mai lucreze pentru a-și câștiga existența. De aceea Pavel îi solicită să lucreze cu mâinile lor.

În a doua sa epistolă, Pavel revine la acest subiect. El scrie acolo: „Auzim că unii dintre voi umblă în neorânduială, nu lucrează nimic, ci se țin de nimicuri. Unora ca acestora le poruncim și îi îndemnăm în Domnul nostru Isus Hristos, să-și mănânce pâinea lor, lucrând în liniște“ (2 Tesaloniceni 3.11-12). Gândul la venirea Domnului ar trebui să nu ne facă leneși în lucrările zilnice, pe care le avem de rezolvat. Din contră, să ne străduim să ne îndeplinim toate datoriile. Chiar dacă am ști că Domnul ar veni mâine, totuși astăzi ar trebui să ne îndeplinim lucrul nostru normal.

Experiența arată și că în general nu este potrivit să invocăm temeieri duhovnicești pentru a nu mai munci cu mâinile proprii. Există desigur excepții, de exemplu dacă cineva este activ complet în lucrarea Domnului. Dar dacă nu suntem mulțumiți cu locul de muncă, nu putem să ne dăm demisia și să ne bizuim pe frații noștri și pe surorile noastre de credință și să trăim pe cheltuiala lor. Dragostea frățească ar avea de suferit din cauza aceasta. Dumnezeu dorește ca noi să fim fideli și în profesia noastră, la locul de muncă. În 1 Timotei 5.8 citim în alt context: „Dar dacă cineva nu poartă grijă de ai săi și mai ales de cei din casa sa, a tăgăduit credința și este mai rău decât un necredincios.“ Acest principiu divin nu ar trebui să-l uităm.

Versetul 12: „... să vă purtați cuviincios față de cei de afară și să n-aveți nevoie de nimeni.“

Cu aceste cuvinte Pavel încheie învățăturile practice despre umblarea creștină. Ca și creștini suntem răspunzători în primul rând față de Dumnezeu. În al doilea rând trăim împreună cu frații noștri și cu surorile noastre și suntem legați cu ei prin dragostea frățească. În al treilea rând trăim încă în această lume și inevitabil avem tot felul de contacte cu oameni necredincioși. Noi într-adevăr nu suntem *din* această lume, dar suntem *în* această lume. Oamenii acestei lumi ne observă și înregistrează cum ne comportăm. Așa era atunci la tesaloniceni, și așa este astăzi cu noi.

Pavel denumește pe oamenii din lumea aceasta ca fiind „cei de afară“. Sunt necredincioși, care sunt clar diferențiați de cei credincioși. În acest sens sunt numai două grupe de oameni: cei ce sunt afară și cei ce sunt înăuntru. Față de cei necredincioși noi avem o responsabilitate. Ea se referă la toată comportarea noastră, la vorbirea și faptele noastre, aceasta înseamnă umblarea noastră. Și în Coloseni 4, Pavel vorbește despre această responsabilitate. El spune acolo: „Umblați cu înțelepciune față de cei de afară, răscumpărând timpul“ (Coloseni 4.5).

Umblarea noastră ar trebui deci să fie pe de o parte „cu înțelepciune“, iar pe de altă parte „cinstită“ sau „cuvincioasă“. O umblare cinstită este o atitudine de care un necredincios nu se poate poticni. În sensul acesta Pavel scrie romanilor: „Să umblăm frumos, ca în timpul zilei“ (Romani 13.13). Comportarea noastră este o mărturie importantă pentru oameni. Tesalonicenii nu trebuiau să ofere ocazie oamenilor să arate cu degetul spre ei. Pavel îi avertizează să nu ajungă într-o dependență inutilă de cei necredincioși. Acest avertisment este valabil și pentru noi. Sunt cazuri în care oamenii au venit la credință prin comportamentul credincioșilor. Cineva a afirmat: „Cunoști un creștin prin ceea ce zice și recunoști un creștin prin ceea ce face.“ Fără îndoială, vorbirea noastră este importantă, dar dacă umblarea nu este în concordanță cu vorbirea, atunci vorbele nu vor rezolva multe.